

קכה

הקדמת ספר הזהר

דתמכין אורייתא כביכול אינון עבדין. כל אינון דלעאן באורייתא לית בהו עשיה בעוד דלעאן בה. אינון דתמכין לון אית בהו עשיה, ובחילא דא כתיב תהלתו עומדת לעד, וקיימא כורסייא על קיומיה כדקא יאות.

מאמר בליליא דכלה

קכה) G רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא, (ת) בליליא (א) דכלה אתחברת בבעלה, דתנינן כל אינון חבריא דבני היכלא דכלה, אצטריכו בההיא ליליא,

מסורת הזהר

(ת) אמור קסה קסט קעב. א) חיי שרה קפג שמות יד סא משפטים שעג תרומה קמ תשפח אחרי מות שעח אמור קנב קסט רעה בלק רעא סנחס רלח רמא כי תצא סז מג האזינו רה ת"ז בהקדמה ד' יב. תכ"ד ד' סט. בהשמטות ת"ו ד' קמד : קמה : קמו. ז"ח ד' סב. פד : עה : תק"ח ד' קי :

דרך אמת ג) שיין לקרות ליל התקדש חג השבועות.

ב' נקודין

הסולם

מאמר

לעושיה, המגלים אותה. ומה שאומר כביכול, הוא כי התורה קדמה לעולם (פסחים נד.). ודאי הוא, שהקב"ה עשה אותה, אלא מתוך שלולא המע"ט של התמכין דאורייתא לא היתה באה לעולם לכלל גילוי, ע"כ נחשבים המה לעובדים ועושים את התורה.

ו"ש, ובחילא דא כתיב תהלתו עומדת לעד : כלומר, בחילא של התמכין דאורייתא, נמצאת תהלתו שהיא כל החכמה וכל התורה עומדת לעד, לנצח, דהיינו לרבנות גם לאחר גמר התיקון, כי גם אז יהיו צריכים ליראת ה', ולאחר תיקון עצה"ד לא יהיה להם מאין ליקח יראת ה' זולת מהומן שעבר. דהיינו מבחינת התמכין דאורייתא (עיין לעיל אות ק"ח) ונמצא שהם מעמידים תהלת ה' לעד ולנצח נצחים. וז"ש וקיימא כורסייא על קיומיה כדקא יאות שבוה מתקיים כסא ה' כדקא יאות לנצח.

מאמר בליליא דכלה

קכה) רבי שמעון הוה וכו' : ר"ש היה יושב ועוסק בתורה, בלילה שבו הכלה, שהיא מלכות, מתחברת בבעלה. שלמדנו, כל החברים שהם בני היכל הכלה, צריכים באותו הלילה, שלמחרתו ביום השבועות, הכלה נועדת להיות תחת החופה עם בעלה, להיות עמה כל אותו הלילה, ולשמוח עמה בתקוניה שהיא מתתקנת בהם, דהיינו, לעסוק בתורה, ומתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות המקראות, ובסודי החכמה

מתקיים הכתוב, תהלתו עומדת לעד. והכסא עומד על קיומו כראוי.

ביאור הדברים, כי ביאר לעיל, ששער זה דיראת ה', שהוא אחרון השערים, הוא השער הא' לחכמה עלאה, ונמצא אינון דלעאן באורייתא, שהם כבר תיקנו השער האחרון, ונעשו להם ב' הנקודות לב' תרעין, שהם שכל טוב בלא רע, הרי נבחן שבאינון דלעאן באורייתא לית בהו עשיה, שהיא בחינת עצה"ד מו"ר. אבל אינון שעוד לא זכו לגמר התיקון, שהם נק' תמכין אורייתא, בהם אית עשיה, שהיא טו"ר, כי עוד לא תיקנו החטא דעצה"ד.

וזה אמרו, ואינון דתמכין אורייתא כביכול אינון עבדין, כי נתבאר לעיל באורך, איד כל אלו הכחות דפרודא מתהפכין ונעשין לשערים, וכל מנעול נעשה לפתח, וכל פתח להיכל החכמה, שעל ידיהם מתגלות ובאות כל המדרגות הנשגבות הנכללות במחשבת הבריאה להנות לנבראיו ע"ש. נמצא כי כל החכמה וכל התורה אינה באה לכלל גילוי, זולת ע"י התמכין דאורייתא, דאית בהו עשיה, דהיינו שנוהג בהם ענין טוב ורע, ומשום זה נק' תמכין דאורייתא, כי רק על ידיהם היא נגלית, והכתוב קורא אותם עושיהם, כי המה כביכול, כמו עושיהם של התורה, כי לולא ההסתרות שלהם, שע"י התגברותם עליהם נהפכו לשערים, לא היתה באה התורה לכלל גילוי, וז"ש ואינון דתמכין אורייתא כביכול אינון דעבדין כלומר, שנחשבים כביכול (דפ"י דף ע"א)

דכלה אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו א חופה בבעלה, למהוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אתתקנת, למלעי באורייתא. מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים, ובמדרשות דקראי, וברוי דחכמתא. בגין דאלין

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ב) תרומה קלו תשסח נשא קצג פנחס תתעט.

ס ובדרשות.

מאמר

הסולם

בליליא דכלה

אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבעלה, דהיינו ביום השבועות, שהוא יום קבלת התורה. אמנם הוא ענין אחד ממש עם הביאור הא' הנ"ל. כי ביום קבלת התורה היה כבר בחינת גמר התיקון, בסוד בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים (ישעיה כ"ה) כמו שדרשו חז"ל על הפסוק חרות על הלוחות (שמות ל"ב), אל תקרי חרות אלא חירות, כי באה חירות ממלאך המות (שמו"ר פמ"א). אלא מחמת חטא העגל חזרו וקלקלו את התיקון. הרי שענין יום קבלת התורה הוא ענין אחד עם גמר התיקון. ונמצא שבלילה קודם קבלת התורה, נגמרו בה כל הזווגים שבימי הסתרה, וע"כ נבחן זלילה ההוא לליליא דכלה אתחברת בבעלה, ואזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבעלה, שהוא חג השבועות שבו נגמר התיקון בחירות ממלאך המות, שהוא הזמן שהצדיקים ע"י מעשיהם הטובים עושים חופה חדשה לכלה. והנה נוז לי יותר להמשך דביאור בדרך הפירוש הא', והמעין מדעתו יוכל להעתיק הדברים על יום השבועות, כי ענין אחד הוא.

ו"ש, כל אינון חבריא וכו' אלו התמכין דאורייתא הנק' בני היכלא דכלה (כנ"ל בדיבור הסמוך) הם צריכים להיות דבוקים בשכינה הקדושה הנק' בלה בכל החוה ליליא של הגלות, כי אז בימי הגלות היא מתקנת ע"י התמכין דאורייתא בכל אלו המע"ט והתורה ומצוות שהם עושים, עד לטהר אותה מבחינת טו"ר, ותהיה מזומנת לאינון דמלעי באורייתא שאין בהם מבחינת עשיה כלל, אלא היא כולה טוב בלא רע. (כנ"ל אות קכ"ג ד"ה נשכל עש"ה). ולפיכך צריכים התמכין דאורייתא, שהם בני היכלא דכלה לשמוח עמה על התיקון הגדול הזה שנעשה בכלה על ידיהם. וז"ש ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אתתקנת למלעי באורייתא, דהיינו בתיקונים הבאים לפנינו מתורה לנביאים וכו'. שצריכים לעשותם בשמחה.

הנה

החכמה. משום שאלו הם התקונים שלה ותכשיטיה, והיא הכלה, ועלמותיה, באה ועומדת על ראשיהם, ומתקנת בהם, ושמחה בהם כל אותו הלילה. ולמחרת, ביום השבועות, אינה באה לחופה אלא עמהם. ואלו החברים העוסקים כל הלילה בתורה, נקראים בני החופה. וכיון שבאה לחופה הקב"ה שואל עליהם, ומברך אותם, ומעטר אותם בעטרותיה של הכלה. אשרי חלקם.

ביאור הדברים, יש בזה ב' פירושים ושניהם עולים בקנה אחד: א) כי ימי הגלות נק' לילה, כי הוא הזמן של הסתרת פניו מבני ישראל, ואז שולטים כל כוחות דפרודא על עובדי ה', ועם כל זה, דוקא בעת ההיא מתחברת הכלה בבעלה, ע"י התורה והמצות של הצדיקים הנקראים בעת ההיא בשם תמכין דאורייתא, וכל המדרגות הנשגבות הנקראות רזין דאורייתא מתגלות על ידיהם, כי ע"כ הם נק' עושיהם, שהם כביכול העושים של התורה. (כנ"ל אות קכ"ד). ונמצא שימי הגלות נקראים ליליא דכלה אתחברת בבעלה. וכל אינון חבריא דבני היכלא דכלה, הם התמכין דאורייתא.

ולאחר גמר התיקון והגאולה השלימה, שה"ס הכתוב, והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור (זכריה י"ד). הוא שאומר דכלה אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבעלה. כי אז ישוב הבין להיות ס"ג והמ"ה יהיה ע"ב. וע"כ נבחן ליומא אחרא, ולחופה חדשה. והצדיקים בעת ההיא נקראים בני חופתא, שה"ס הלעאן באורייתא שאין בהם עשיה, כי אז נאמר ומלאה הארץ דעה את ה' (ישעיה י"א) ולהיות הצדיקים הללו ע"י מעשיהם הטובים יעלו הבין להיות ס"ג, מכח המשכתם היראה מזמן שעבר, נבחנים שהם עושים את החופה החדשה הזו, וע"כ נקראים בני חופתא.

הפירוש הב' הוא, אשר ליל שבועות נק' ליליא דכלה אתחברת בבעלה. כי אז הוא (דטו"ר דף ח' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

קכו

אינון תיקונין דילה א ותכשיטהא. ואיהי ט ועולמתהא עאלת וקיימת על רישיהון, ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא, לא עאלת לחופה אלא בהדיהו, ואלין אקרון בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא, קב"ה שאיל עלייהו ומברך לון, ומעטר לון בעטרהא דכלה, זכאה חולקהון. קכו) והוה רבי שמעון ׁ וכלהו חברייא מרננין ברנה דאורייתא, ומחדשן מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו, והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חברייא. אמר

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

ׁ וכלהו חברייא בהדיה מרננין וכו' (אה"ל).

א אחרי מות רפג אמור קנב קסט קעב רעה ת"ז ת"ו בהשמטות ד' קמה : ד) וישב רב תרומה קלה אמור קעב כי תצא מג ת"ז ת"ו בהשמטות ד' קמו.

מאמר

הסולם

בליליא דכלה

שיצאו בשתא אלפי שני בזה אחר זה לזווג אחד ולקומה אחת רב ויקרא, ועי"ז יתתקן הכל. (כנ"ל אות צ"א ד"ה ב) ואז תכנס הכלה לחופה. וז"ש קב"ה שאיל עלייהו, דהיינו על כל אחד ואחד, שהעלה פעם מ"ן לזווג עליון, כי כביכול יושב ומחכה עד שיתקבצו כולם, ונמצא שואל ומחכה על כל אחד ואחד. ואחר שמתקבצים, נעשה אז הזווג דרב פעלים ומקבצאל כנ"ל, ומברך לון ומעטר לון, שמתברכים ומתעטרים כולם בבת אחת, ואז נגמר התיקון הנק' עטרהא דכלה.

והנה נתבאר שכל המדרגות וגילוי ריון דאורייתא, שהם בנין השכינה לגמר תיקונה, כל אלו נעשים רק ע"י התמכין דאורייתא בימי הגלות. ולפיכך כל אלו המדרגות והקומות היוצאות בזמן הגלות, נקראות תקונהא דכלה ותכשיטהא דילה ואלו הם שהולך ומפרט, מתורה לנביאים וכו' : כי חג"ת ה"ס תורה, ונ"ה ה"ס נביאים, והמלכות עצמה ה"ס כתובים, והמוחין דו"ק שממשיכין לה ה"ס מדרשות דקראי. והמוחין דג"ר שממשיכין לה ה"ס רזי דחכמתא. כי כל אלו התיקונים, צריכים להמשיכם בכלה כהיא ליליא, שבהם נגמרת הכלה לגמר התיקון, שה"ס יומא דחופה.

קכו) והוה ר' שמעון וכו' : והיה ר"ש וכל החברים מרננים ברננת התורה, וכל אחד ואחד מהם היה מחדש דברי תורה, ורבי שמעון היה שמח. וכן כל שאר החברים. אמר להם רבי שמעון : בני, אשרי חלקכם, כי למחר לא תבא הכלה אל החופה, אלא עמכם, משום שכל אלו המתקנים תקוני הכלה בלילה הזה, ושמים בה, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרון, והקב"ה מברך אותם בשבעים ברכות ועטרות מהעולם העליון.

ו"ש, ואיהי ועולמתהא וכו', המלאכים שבהם מלובשים הכלים דאחורים דמלכות דמצב הא', הן נקראות עלמות המשמשות לשכינה, ואומר, שהשכינה קיימת על רישיהון, דאינון תמכין דאורייתא, בסוד ועל ראשי שכינת אל. ועמה יחד העלמות המשמשות אותה, והיא שמחה עמהם בהיותה מתקנת והולכת על ידיהן. וז"ש וחדת כהו כל ההוא ליליא, דהיינו בכל משך זמן התיקונים הנק' ליליא. (ועי' ב"ח שיה"ש אות קנ"ט). וז"ש וליומא אחרא וכו', שביום גמר התיקון שהוא יום החופה, לא תוכל להכנס לחופה אלא באלין התמכין דאורייתא שבנו ותיקנו אותה בכל הצורך מתורה לנביאים וכו' כנ"ל, ולכן נק' בני חופתא.

ביאור הדברים, ספר הזכרון (המובא במלאכי ג' ט"ז). דכתיב אמרתם שוא עבוד אלהים וגו'. נבנו עושי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. והיו לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עשה סגולה וגו'. ויש להבין הדברים, בעת שאמרו איש אל רעהו ונדברו ביניהם דברים בזויים כאלו, שוא עבוד אלהים ומה בצע כי שמרנו משמרתו וגו' יאמר עליהם הנביא אז נדברו יראי ה' איש

וז"ש וכיון דעאלת וכו', כבר ידעת, שגמר התיקון לא יביא עמו שום דבר חדש, אלא ע"י האור העליון דעתיק יומין יתקבצו כל המ"ן ומ"ד וכל הזווגין וכל המדרגות (דפו"י דף ה' ע"א)